

Debatten tappar lätt fokus

Vi måste våga se att de ökande klyftorna får konsekvenser. I går träffade jag en mellanstadielärare som berättade om barn som äter sig proppmätta på skollunchen för att kylskåpet hemma gapar tomt. Barn som har usla vinterkläder, blir blöta och frusna redan på första kortrasten. Men också hur hennes arbetstid slukas av administrativa uppgifter i stället för att kunna ge alla barn den uppmärksamhet och tid de kan behöva för att lära sig det de behöver.

– Undrar om **Jan Björklund** inser vad hans nya regler innebär för skolans vardag? sa hon.

Medierna har fullkomligt exploderat kring hur de här "utsatta barnen" har det. Och om de verkligen ÄR fattiga eller inte. I ett ordkrig kring konsekvenserna av en mångårig politik som lämnat solidaritetstanken bakom sig. Som är på väg att överge hela den generella välfärdspolitiken.

I [Svenska Dagbladet](#) skriver Fryshusets vd **Johan Oljeqvist**:

"vi möter ständigt hungriga barn, barn i 7-årsåldern som tar hand om sina föräldrar, 9-åringar som utvecklat avancerade strategier för att dölja att de bara kan äta sig mätta under skolluncher och barn för vilka fritidsaktiviteter är en utopi."

Vi måste våga ta till oss att det ÄR såhär det ser ut. Fundera över vilken politik som måste till för att förändra till minskande klyftor. Och stödja och uppmuntra våra politiker i att fatta de beslut som återigen utjämnar klasskillnader. Boken [Jämlikhetsanden](#) av **Richard Wilkinson** och **Kate Pickett** rekommenderas för alla som tvivlar.

Maria Wallin